

Bachát László: Szépen magyarul – szépen emberül

Az anyanyelv szó- és kifejezőképességének, törvényszerűségeinek, elemi szabályainak ismerete és tudatos használata tesz képessé bennünket arra, hogy gondolatainkat szabatosan és világosan kifejezhessük, és mások beszédét megértsük. Minél inkább finomodik az ember nyelvérzéke, fejlődik a nyelvi készlete és gyarapodik a kifejezőképessége, annál alkalmasabbá válik társadalmi feladatainak a megoldására.

A mindennapi nyelvhasználatunk ugyanakkor hiteles jelzője erkölcsi magatartásunknak is. A nyelvi magatartás ugyanis elválaszthatatlan része az emberi magatartásnak.

Egész gondolat- és érzésvilágunkat kifejezi, ahogyan nap mint nap szóban és írásban érintkezünk egymással. Nyelvi magatartásunkban benne van embertársaink megbecsülése, illetve lenézése, benne van közös ügyeink szeretete és nem szeretése. Elítéljük a durva és trágár beszédet, mert aki így beszél, valószínűleg maga is ilyen jelzőket érdemel. Nem szeretjük a felesleges idegen szavakat, a hivatal érthetetlen vagy nehezen érthető fogalmazási módját, mert használói nincsenek tekintettel az emberre, akivel beszélnek, akinek az ügyét intézik. Nem tetszenek a szövegkörnyezetbe nem illő szavak, a rosszul használt szólások, a helytelen köszönési és megszólítási formák, mert műveletlenségről és modortalanságról árulkodnak.

Törekedjünk hát arra, hogy megismerjük szókincsünket, kifejezőképességünket, nyelvünk törvényszerűségeit, nyelvtani szabályrendszerét. Hiszen nyelvhasználatunk jellemünkről, műveltségünkről árulkodik. Persze, hazafiságunkról is, hiszen népét és nemzetét becsüli meg az, aki nyelvét szereti.

(A szerző nevében a ch h-nak ejtendő.)